

ETAPPI

TAMMIKUU 2021

KYNÄILIJÄT-YHDISTYKSEN KYMMENEN VUOTTA KIRJOITTAMISTA JA TAIDEMAALAUSTA

**ANJA GARANVÖLGYI
PÄÄTOIMITTAJA**

Yhdistystoiminta rikastuttaa monen elämää. Yhteisöllisyyden merkitys korostuu etenkin silloin, kun työelämän portit sulkeutuvat ja aikaa jää harrastuksille. Silloin on mahdollisuus toteuttaa niitä unelmia, joita on suunnitellut tekevänsä “sitku on enemmän aikaa”.

Oulun ympäristön kynäilijät on oiva esimerkki, miten monilahjakkaasti taiteelliset ikäihmiset toteuttavat unelmiaan taiteen saralla. Vuonna 2021 täyttyy kymmenen vuotta yhteisellä luovuuden tiellä. Kirjoittaja- ja taidepiireissä taitojaan kehittäen yhdistyksen jäsenet ovat julkaisseet useita teoksia ja kaksi yhdistyksen antologiaa, osallistuneet yksilöinä menestyksellisesti kirjoituskilpailuihin ja järjestäneet yhdistyksenä ja yksilöinä monia taidenäyttelyjä.

Kynäilijät-yhdistyksemme kotipaikka on Liminka, mutta jäsenistöön kuuluu, kuten yhdistyksen nimikin kertoo Oulua ympäröivien kuntien ihmisiä, mutta on myös etäjäseniä: yksi Turusta ja kaukaisin Kööpenhaminasta, mutta kotoisin hän on Muhokselta.

Jos kiinnostut liittyä yhdistyksemme jäseneksi, niin käypä kotisivuillamme os. www.monitaiteelliset.com.

Kynäilijöiden toinen antologia Tarinoita Pohjolan ääritä julkaistiin vuonna 2017

Neljän naisen upea päähänpisto

RITA KUMPULAINEN

Oulun ympäristön kynäilijät -yhdistyksen perustava kokous pidettiin 29.3.2011 Oulunsalossa. Se oli äärimmäisen kodikas tilaisuus Anneli Lehtikankaan, perustajajäsenen kotona. Leivokset syötiin ja kahvit juotiin. Ja tulihan siinä yksi merkittävä yhdistyksen perustettua. Tuosta päivästä tuntuu kuluneen vain lyhyt tuokio, mutta totta se on, että ensimmäiset harmaat hiukset ovat ehtineet ilmestyä omaankin kuontalooni. Pakko siis uskoa, että rakas yhdistyksemme täyttää ensi vuonna ensimmäisen täyden kymppinsä.

Ilma oli kauniin keväinen, kun ajelin Kempeleestä Oulunsaloon. Sydämen pohjassa oli varmuus siitä, että tänään tapahtuu jotakin hyvin merkittävää. Uuden yhdistyksen tarve oli tullut selväksi, joten hyvillä mielin olin yksi neljästä, jotka ryhtyivät puuhaamaan uuden yhdistyksen perustamista.

Anneli Lehtikankaan koti soveltui erinomaisesti uuden yhdistyksen kehdoksi. Anneli otti tehtävän mielihyvin vastaan. Useita satukirjoja julkaisseen naisen koti sopi mitä parhaimmin kirjoittamisen lisäksi monipuolista taiteellista toimintaa harrastavien ihmisten yhdistyksen henkiseksi kodiksi.

Kokouksessa olivat läsnä Maija Ahola Limingasta, Anja Garanvölgyn Limingasta, Anneli Lehtikangas Oulunsalosta ja allekirjoittanut Rita Kumpulainen Kempeleestä.

Jo ensimmäisessä kokouksessa olimme varmoja siitä, että yhdistykseen saadaan jäseniä. Uutta yhdistystä odotettiin. Sekin oli mielestämme alusta asti selvää, että uusi yhdistys ottaa jäsenikseen muitakin kuin kirjoittamista harrastavia Oulun ympäristön ihmisiä. Monitaiteellista harrastuneisuutta sattui olemaan myös jokaisella perustajajäsenellä.

Maija Ahola, Rita Kumpulainen ja Anja Garanvölgyn edesmenneen Anneli Lehtikankaan kanssa päättivät vuonna 2011 perustaa Oulun ympäristön kynäilijät -nimisen yhdistyksen.

NELJÄN NAISEN.....

Olen varma, että ihan kaikkien yhdistysten perustavissa kokouksissa ei kuulu niin paljon iloista naurua kuin oulunsalolaisen omakotitalon olohuoneessa 29.3.2011. Voi olla, että muistini heittää, mutta jokseenkin varma olen siitä, että lauloimme yhdistyksemme perustamispäätöksen tehtyämme.

Vieläkin kuulen korvissani, kun upeääninen Anja Garannvölgyi kajautti ilmoille sydäntä liikuttavan Oskar Merikannon laulun ”Oi kiitos sä Luojaani armollinen”. Kyllä siinä neljän naisen silmät kostuivat. Rinnassa oli hieno tunne siitä, että ihan joka päivä ei yhdistystä perusteta, ei varsinkaan taideyhdistystä.

Uuden yhdistyksen perustava yleiskokous pidettiin 27.4.2011 Limingan kunnantoimiston valtuustosalissa. Kokous oli erittäin juhlaava. Paikalla oli ja jäseneksi liittyi 27 henkilöä Limingasta ja lähikunnista.

Uuden yhdistyksen perustavassa kokouksessa kirjattiin, että yhdistyksen tarkoitus on toimia Oulun ympäristön kirjoittajien yhdyssiteenä, kehittää heidän sekä eri taiteenalojen harrastajien yhteisiä tavoitteita ja rohkaista jäsenistöään kehittymään harrastuksessaan.

Limingan kunnantalosta poistui tärkeän päivän päätteeksi iloinen kirjoittajien joukko. Mustavarikset olivat saapuneet Lakeudelle pari-kolme viikkoa aikaisemmin. Tutut lintuystävämme veivät viestiä eteenpäin halki ilmojen: Oulun ympäristön kynäilijät ry on syntynyt, Oulun ympäristön kynäilijät ry on syntynyt...

Auringonnousu tunturissa
Anja Garannvölgyi

Kirjoittajapiiri kokoontuu Limingan taidekoululla kuukausittain. Ohjaajana kirjailija Pirkko Mattila.

Taideleiri heinäkuun toisena viikonloppuna on kesän ehdoton suosikki, Useana kesänä leiri on järjestetty Hailuodossa helteisessä säässä. Taideleirin ohjaajana on toiminut TAM Niina Kela.

Onnitteluruno

**kymmenvuotiaalle
yhdistyksellemme**

Kuku käki kultakurkku
kuku vuosia monia.
Kynäilijöille omia.

Kuku sanoja sanan perään.
Sovita yhteen ja tekstiksi kerää.

Kuku kultakurkku kukkuu
Kynäilijät kohta jo
teksteihin hukkuu.

Marjatta Peräläinen

TERVETULLUT YHDISTYS

Ajatuksiani matkan varrelta

LIISA EKLUND

Kun silloin kevään korvilla 2011 sulkiessani kortteerikamarini ovea kiinni Raudaskylän opiston luovan kirjoittamisen viikonloppukurssin jälkeen, huokasin ja ajattelin, miten pääsisin innostuksissani eteenpäin mihin suunnistaisin?

Kotona avatessani Kaleva-lehden, huomasin kirjoituksen neljän naisen kokoustaneen Oulunsalossa ja perustaneen kynäilijöiden yhdistyksen ja kotipaikaksi oli tuleva Liminka. ”Heureka!” huudahdin ajatuksissani, ”eipä tarvitse lähteä merta edemmäs kalaan.” Tämä oli tervetullut yhdistys paikkakunnallemme.

Kirjoittajien hengentuotteita julkaistiin viikoittaisessa alueen paikallislehdessä, joten yhdistykseen olisi odotettavissa jäseniäkin. Perustavassa kokouksessa innokkaita tulevia jäseniä olikin ilahduttavasti jo liki kolmekymmentä. Oulun ympäristön kynäilijät monitaiteellisena yhdistyksenä ei ole jäänyt laake-reilla lepäämään. Tämä pieni, mutta aktiivinen yhdistys on ponnistanut kirjoituspiirejä, seminaareja, runokursseja, kilpailuja, näyttelyitä, taideleirejä ja ohjelmallisia pikkujoulujuhlia, julkaissut kaksi antologiaa, tutustunut näyttelyihin ja osallistunut pitäjän monipuolisiin kulttuuritapahtumiin, joita järjestetään ilahduttavan runsaasti.

Jälleen uutta luovuutta on tulossa tämän oman jäsen-lehden muodossa ja mikä parasta yhdistykseemme ovat tervetulleita kaikki vauvasta – vaariin, jokainen omana ainutkertaisena itsenään. Tänä vuonna kaksinnolla kaksikymmentä vietimme Eino Leinon päivää Hailuodossa taiteillen!

Liisa Eklund voitti kukkakimpun kirjoittajapiirissä 16.11.2016 arvonnassa.

***Onni on kourallinen lämpimiä
sanoja ystävältä.***

Maija Ahola

Kirjoittaminen yhdistää

Suomi tarinankertojien maa

Suomi on tarinankertojien luvattua maa-
ta. Toisaalta niin varmasti kaikkien mui-
denkin maiden kansalaiset omasta maas-
taan ajattelevat. Kuitenkin pohjoisen
luonnon karussa kauneudessaan ankarat
olosuhteet, yöttömien öiden ääretön valo
ja niiden vastakohtana kaamosajan lo-
puttomalta ja lohduttomaltakin tuntuva
pimeys luovat jyrkkiä kontrasteja, jotka
ehkä osaltaan vaikuttavat suomalaiseen
tarinankerrontaan. Niin puhuttuun kuin
ylöskirjoitettuunkin.

Kirjoittaminen on tapa jäsentää omaa
olemista maailmassa, kuvata sitä millai-
sena se juuri minulle näyttäytyy, miten
minä sen koen. Toisesta ihmisestä mität-
tömältä tuntuva yksityiskohta voi taas
jollekin toiselle olla hyvin merkittävä,
jopa mullistava asia. Kuinka nämä yksi-
tyiskohdat saadaan sitten paperille asti?
Meillä jokaisella on oma tulokulmamme
asioihin, eikä niiden sanoiksi pukeminen
ja toisille ymmärrettäväksi tekeminen
ole aina kovinkaan yksinkertaista.
Kirjoittaminen on yksinäistä ja vaativaa
työtä. Oivallusten riemua, silloin kun
teksti tuntuu sujuvan ja kynä kulkevan
paperilla kuin itsestään. Toisaalta tus-
kaisina rutattujen papereiden kasvavaa
pinoa paperikorissa tai nykyaikana
enemmänkin deletointinäppäimen loh-
dutonta kolketta, kun näytölle ei tunnu
ilmestyvän mitään luettavaksi kelpaa-
vaa.

Ihminen kaipaa kaikesta työstään palau-
tetta, rohkaisua ja ohjausta oikealle
tielle, jos sellaista nyt on olemassakaan,
kritiikkiäkin, eikä kirjoittaminen ole
mikään poikkeus. Sen takia kirjallisuus-
ja kirjoittajayhdistysten rooli on mer-
kittävä. Ei pelkästään oman kirjoitta-
misen kaikupohjan luomiseksi, vaan
myös yhteisöllisenä toimijana.

Myös kirjoittajayhdistyksissä ihmisillä
on erilaisia rooleja. Uudet tulokkaat
ehkä kaipaavat rohkaisua ja ohjausta,
jota kokeneemmat kirjoittajat voivat
kukin omalla tavallaan tarjota, tärkeää
kritiikkiä unohtamatta. Ei ole helppoa
asettaa omia hengentuotteitaan muiden
tutkivien silmien armoille. Mutta jos
riskin uskaltaa ottaa, niin palkinnoksi on
luvassa parhaimmillaan uusia
oivalluksia ja elämyksiä niin
kirjoittamisen saralla kuin yhdessä
toimimisen suhteenkin.

Onnea ja menestystä Oulun ympäristön
kynäilijöille tärkeässä työssänne!

Janne Nevala
kirjasto- ja kulttuurijohtaja, Liminka

Hiljan kevätvieras.
Vaalea värimuunnos sinisorsasta.
Kuva: Teija Pohjanvesi

Kevätvieras

Olet joka keväinen, tuttu vieras.
Viikko sitten ilmestyit,
ilahdutit tulollasi.
Mutta miksi yksin,
missä on kumppanisi?
Kun kohdattiin
yksin istuit jään reunalla,
seuraavana päivänä sukeltelit vedessä.

Jotenkin,
katsellessani sinua,
tunsin samalla iloa,
samalla surua puolestasi.
Niin monet vuodet
aloititte yhteisen kesän täältä,
sään lämmitessä matkanne jatkui,
en tiedä minne.

Rakastuneita olitte,
mutta nyt olet yksin.
Kalliomontun uimarien ilona.

Tänään sinä hyppäsit laiturille,
katselit siitä uintiani,
ääntelit istuessasi,
odotit ehkä saavasi evästä.
Harmi,
en tuonut mitään mukaanani.
Ilon toit tänäänkin minulle,
sorsaystäväni.

Hilja Alasuvanto

HALUSIMME OMAN YHDISTYKSEN

Kärkitavoitteena luova toiminta

Oulun ympäristön kynäilijöiden yhdistys syntyi tar-
peesta. Limingassa perustettu Pohjois-Pohjanmaan
Kirjoittajat siirtyi näet Oulun kaupunkiin. Me
liminkalaiset halusimme kuitenkin oman järjestön.

- * Jo ensimmäisenä toimintavuonna järjestettiin
taidemaalauskurssi Hailuodossa. Ohjaajana toimi
liminkalainen TAM Niina Kela.
- *Kirjoittajapiiritoiminta aloitettiin myös. Syksyn
aikana järjestettiin kolme kirjaesittelytapahtumaa:
syyskuussa Tyrnävällä, marraskuun alussa
Kempeleessä ja lopussa Oulunsalon kirjastossa.
- *Taiteilua Limingassa -tapahtumaan yhdistys osal-
listui järjestämällä kynäilijöiden oman tapahtuma-
pisteen Anja ja Tibor Garanvölgyin kodissa.
- *Matkalla –teemaan keskittyvä kirjoittajaseminaari
toteutui Limingassa marraskuulla FM Anna-Kaisa
Järven ohjauksessa.
- *Nyyttäripikkujoulujuhla oli yhdistyksen ensimmäi-
sen toimintavuoden oiva kiitos jäsenille.

Oulun ympäristön kynäilijöiden toiminta on jatkunut
kymmenen vuotta. Toteutuneita tapahtumia on
vuosittain vähemmän kuin alkuaikoina. Kuitenkin
jokaisena toimintavuonna on järjestetty joitain
taideleirejä sekä kirjoittamisen ja taidemaalauksen
kursseja.

Me Oulun ympäristön kynäilijät pidämme tärkeänä
sitä, että ihmisiä jollain tavalla houkutellaan yhtei-
seen luovaan tekemiseen, mikä onkin yhdistyksen
kärkitavoite. Samalla tapaamme samoista teemoista
kiinnostuneita ystäviä.

Yhdistykseemme sopii vielä kulttuuritoimintaan
hurahtaneita ihmisiä. Mukavaa yhdessäoloa lu-
paamme tarjota myös toisen vuosikymmenen aikana
joukkoomme sitoutuneille.

Vuoden 2020 poikkeusoloista huolimatta toimin-
tamme tarjoaa jäsenistölle iloa tuottavaa tekemistä;
vaikkapa kirjoittamista tai taidemaalasta.

Oulun ympäristön kynäilijät ry:n puheenjohtaja
MAIJA AHOLA

Maija Aholan öljyvärimaalaus Limingan Sunilan tieltä.

HARRASTUKSENA
KIRJOITTAMINEN

Kirjoitan, kirjoitan

PIRKKO MATTILA
KIRJOITTAJAPIIRIN OHJAAJA

Otsikon ajatus ilmaisee jatkuvaa kirjoittamista, tekstin tekemistä, ei niinkään kirjoittamisen päämäärää tai lopputulosta. Siinä piilee harrastajakirjoittamisen ydin. On tärkeää pitää yllä kirjoittamista, joka virittää ajattelemaan ja herättää mielikuvituksen. Käsityön tekijät osaavat hyvin ajatella suuria ja tärkeitä ajatuksia kutoessaan, mutta kirjoittajan on käytettävä tietokonetta tai kynää ja paperia.

Kun mieleni on iloinen ja kirkas, syntyy keveitä tekstejä, pikku tarinoita, novelleja tai runoja. Kun olen surullinen tai masentunut, tekstiä ei tahdo syntyä. Silloin ajattelen, että ei minun ole pakko kirjoittaa, voin lopettaa koko harrastuksen. Eipä aikaakaan, kun minulle tulee kummallisen levoton olo. Päivissä on liikaa hetkiä, jolloin en tiedä mitä tekisin, mihin ryhtyisin. Kirjat pelastavat lukemaan ja äänikirjat kuuntelemaan tarinoita, mutta kädet hakevat tekemistä. Niinpä istuudun taas tietokoneeni ääreen. Sormeni liikkuvat, ajatus virtaa, mielikuvitus lentää ja ajan kulu unohtuu. Mieleni on taas keveä ja hyvä.

Tapasin nuorena mukavan saksalaisen pojan ja aloin kirjoittaa kirjeitä hänelle. Aktiivinen keskustelumme kirjeitse kesti 50 vuotta. Kun menin ensimmäiselle kirjoittajakurssilleni vuonna 1999, olin 56-vuotias, enkä ollut koskaan kirjoittanut kaunokirjallista tekstiä. Toisten tekstien kuunteleminen ja opettaja Pirkko Böhmin lempeä ohjaus antoivat virikkeitä ja uskoa omaan kirjoittamiseen. Niin alkoi tietokoneelleni syntyä pieniä tarinoita.

Kärsämäen Elämäntarinakurssin ja Oriveden opiston laajemman kurssikokonaisuuden aikana taitoni ja rohkeuteni kasvoivat. Näinä vuosina osallistuin lukuisiin kirjoituskilpailuihin ja tarinoitten keruuseen omilla teksteilläni.

Romaanien kirjoittaminen johdatti minut tutkimaan sukuni ja koko Pohjois-Suomen historiaa sekä lukemaan tarinoihin liittyviä aiheita. Kaunokirjallisuuden lukemiselle tuli tarkoitus ja päämäärä. Aloin nähdä maailman hyvänä ja kokea itseni riittävänä juuri tällaisena harrastajakirjoittajana.

Kirjoittajapiirissä 16.1.2017 Limingan taidekoululla ohjaaja Pirkko Mattila.

Kirjoittamisen teemapäivä Oulussa. Pirkko Mattila esittelijänä.

Kirjoita nyt

Elämä on tässä,
kirjoita se muistiin.

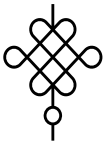
Sanat kertovat ilot ja surut,
juhlapäivien riemun
ja sateisen sään mietteet.

Kirjoita sydämesi toiveet,
talleta haaveesi muistikirjaan.

Anna ajatusten lentää,
muistele lapsuuttasi,
ruusujen tuoksua
ja rakkaintasi,

kun vielä voit.

HEIDI HAATAJA

Heidi Haataja esittelijänä Oulussa kirjoittamisen teemapäivänä 2012.

ENSIN TULEE RYTMİ

Sanat maalaavat

NIINA KELA
TAIDEAINEIDEN OPETTAJA

”Maalaus soi kuin fuuga.”
”Värit ovat kuin modernia runoutta.”
”Kuvassa on kiihkeä rytmi ja liike.”
”Kuva kertoo tuhat tarinaa.”

Nämä luonnehinnat kertovat siitä, miten lähellä taiteenalat ovat toisiaan. Voi maalata sanoilla kuin myös siveitimillä. Voi soittaa niin väreillä kuin soittimilla. Voi tanssia kankaalla hurjin liikkein tai tasarytmisen marssin. Voi kuvitella suuren tarinan pieneen kuvaan, niukan runon suureen kuvaan. Runossa voi odottaa laulu ja runoilija itse voi kuvitella veistävänsä veistosta. Kaikki ne pulppuavat samasta lähteestä.

Se on olemassa ihmisissä: sielullinen voima, jota ei mikään hävitä. Se virta voi pyörteissään saada muodokseen sanat, värit tai sävelet. Sen pitää saada virrata vapaana, täysin vapaana. Pelkäämättä, rohkeasti, uteliaasti, kokeillen - edestakaisin. Sitä ei pidä pakottaa eikä padota. Tässä virrassa kaikki taiteet ovat yhtä. Kaikkea yhdistää rytmi. Ensimmäinen tulee rytmi, sitten tulevat sanat. Ensimmäinen tulee rytmi, sitten tulevat sävelet. Ensimmäinen tulee rytmi, sitten tulevat kuvat. Rytmisissä on kaiken kauneus. Kuin perhosen lentoon olisi kätkeytyä kauneuden salaisuus.

Taiteilija, olet pasuuna, jonka lävitse ympäristö puhalttaa rytmit. Mäntyjesi kuivuneet alaoksat ovat sydämesi sinusrytmi ja sen pitkien suorien runkojen rytmi soittaa sinulle Bachin fuugaa. Pihakuusesi levittää suojaavat oksansa ympärillesi ja kuiskailee pitkiä, rönsyileviä, unettavia tarinoita. Valkorunkoiset koivusi ovat kansanlauluja juhannuksesi karkeiloissa. Heilimöivät heinäsi piirtävät pyörteesi ja tähtitaivaan kuviot ikuisuutesi.

Luovuustutkija ja kasvatustieteen professori Kari Uusikylän isoisän Einari Friskin sitaatti vuodelta 1913 kiteyttää kauniisti jotain olennaista:

”Ihmissydän on kanteleen kaltainen. Siellä on viritetty eri tunteet sointuviksi kieliksi, joita Elämä soittelee. Kokemukset muodostuvat sydämessä taruiksi, jotka yksinäisinä hetkinä alkavat soida ja herättävät tuhansia kuvia mielikuvituksen maailmassa. Näitä säveliä tulisi ottaa talteen ja muodostaa pysyviksi. Taiteen tehtävä onkin näiden sävelien kokoaminen.”

Taideleirillä Hailuodossa kuvakulmaa etsimässä. Ohjaajana TAM Niina Kela.

Arvoisat Oulun ympäristön kynäilijät
– hyvät monitaiteelliset!

*Toimintanne ensimmäinen vuosikymmen täyttyy tulevana keväänä.
Yhdistyksenne syntyy ajoittuu kevääseen:
valoon, uuden syntymään, toivoon ja odotukseen. Hyvä aika syntyä.*

Miksi kirjoitan.

Kirjoittamalla jäsenmän ajatuksiani. Asioihin ja ongelmiin liittyy monia näkökulmia ja kirjoittamalla saan itseni jäsentämään omat ajatukseni. Kirjoittamalla puran tunteitani. Vähintään puolet kuohuttavasta asiasta ja tunteiden taakasta häipyy, kun laitan ne paperille – kirjoittaessani huomaan usein, että ymmärrykseni asioihin liittyvistä näkökulmista lisääntyy. Kirjoitan enimmin käydäkseni keskustelua itseni ja asioiden välillä. Tunnustelen todellisuutta oppiakseni sen tunnistamaan ja tunnustamaan.

Miksi luen.

Lukemalla palaudun arjesta. Lukemalla saavutan tunnelmia joihin peilaan omia tuntojani. Menen tutkimattomiin maailmoihin, luon mielikuvia, ruokin tiedostamatonta ja haen ihanetta. Lukemalla koetan hakea itsestäni parempaa ihmistä kuin todellisuudessa olen. Haen lukemalla ajatonta ihmisyyttä; vaikka maailma muuttuu niin ihminen muuttuu todella hitaasti, jos ollenkaan. Lukeminen, kirjoittaminen, taiteen tekeminen ja sen kuluttaminen ovat ihmisyyden ja sivistyksen ilmentymiä – niin kuin ovat itku ja nauru.

Taiteesta kaikkien haen mysteeriä, oikua ja poikkeamaa säännönmukaisuuden kokonaisuudesta. Taiteen tuottama elämys katkaisee ajan virtaa. Aika kuluu erityisesti näin vanhempana yhä nopeammin ja tarvitaan taiteesta syntyviä elämyksenpatoja tuota virtaa katkomaan.

On mahdollista, että nyt korona-aikana ihmisten arvot muuttuvat. Uskon, että tämä aika saa ihmiset ajattelemaan hitusen uudella tavalla, syntyy uutta aikaa. Tänä aikana – ja tämän ajan jälkeen – teidän monitaiteellisten teke­män työn merkitys korostuu, ihmiset hakevat arkeensa ja juhlaansa uusia sisältöjä.

Haluan onnitella teitä ja kiittää teitä monivuotisesta yhteistyöstä – toivon teille menestystä.

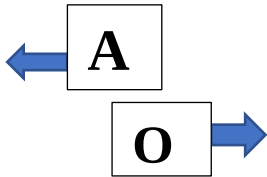
Limingassa 11. päivänä syyskuuta 2020.

Ari Karvonen
rehtori
Limingan Taidekoulu

Timo
Remes

Neulan-
reikäkuvia
Limingasta

Elämä on edennyt minun elämäni aikana pitkin harppauksin eteenpäin. Sodan jälkeen kaikesta oli pulaa. Ihmiset sinnittelivät pysyäkseen lämpiminä ja ruuassa. Useimmilla oli sen verran, mitä tarvitsivat. Nyt on maailman meno erilaista. Lapsillakin on kännykät. Istutaan ja veivataan vaan kännykkää. Minun lapsuudessani oli vaan yksi puhelin naapurissa, iso seinäpuhelin. Minä en osaa käyttää näitä nykyajan vempaimia. Työssä ollessa pohdimme, onko meidän osamme olla jonkin robotin käännettävänä, syötettävänä ja hoidettavana. Ihmiset loppuvat ja ihminen tuhoaa elinympäristönsä. Eläimet ja kasvit katoavat. Isoisä ihmetteli 50-luvulla, kuinka metsät olivat tyhjiä eläimistä. Sotateollisuus kukoistaa. Keksitään, kuinka enempi saataisiin ihmisiä hengiltä. Ihmisten ahneus on vailla vertaa. Minulle heti kaikki. Minun nuoruudessani oli inhimillisyyttä, autettiin naapuria, käytiin katso-massa. Vaikka paremmaksi kaikki muuttuu, silti hyväksi ei milloinkaan.

Eija Palosaari
Orpotytön
ajatuksia

Kirjoittajaseminaarilaiset ja ohjaaja Helena Sydänmetsä Tyrnävän Kivipirtissä Anna Matinlaurin ihmisfiguuriteoksen edessä.

Osallistuin Kynäilijöiden kirjoittajaseminaariin. Yhden kirjoitusaiheen vuoksi meidät vietiin ison teoksen eteen. (Anna Matinlauri: Me) Katsoin kauempaa, että siinä oli huovutettuja, pieniä ihmisfiguureja (2165 ihmisfiguuria). Lähempi tarkastelu osoitti, että ne olivat keramiikasta tehtyjä. Teoksen nimi oli ”Me”. Siinä on ihmishahmoja pitkissä riveissä tai ylösalaisin, eri väreissä. Värit ovat tärkeitä. Nykyisin on vaan mustaa tai harmaata, mitä käytetään. Minä olen yksin kasvanut. Olen hyvin erakkoluonne. Suuret ihmismassat ovat minulle kauhistus. Radiosta kuuntelen hengellisen musiikin toivekonserttia. Haen kynttilän pöydälle. Olen siivonnut kodin. Olen onnellinen, minä orpotyttö omassa kodissa. Kutakuinkin terveenä. Eräs ihminen on sanonut minulle: ”Hoidan yhtä vanhaa naista, siis itseäni”. Kunpa saisin olla loppuun asti omassa kodissani enkä laitoksessa.

TAITEILUA JA NÄYTTELYJÄ

Välähdyksiä vuosien varrelt

Yhdistyksen perustava kokous Limingan kunnan valtuustosalissa 27.4.2011. Kuvassa yhdistytä perustamassa olleet Maija Ahola ja Anja Garanvölgyi.

Lauri Myllylä toimi yhdistyksen perustavan kokouksen puheenjohtajana. Ansiokkaasti hän on toiminut myöhemminkin useana vuonna vuosikokousten puheenjohtajana.

Taideleiriläiset työn touhussa Matti Heiskarin "navetassa"

Arboretum-tapahtuman avajaismusiikista vastasi jousisoitinyhtye, Samuli Saukkonen, Kerttu Mantila ja Elli Hiltunen (sello).

Tapahtuma 18.8.2012 Ala-Kestilän Arboretumissa Kyllikki Maaranto opastajana.

Kukkahattutädit: Pirkko Moisander, Liisa Eklund, Terttu Häkkinen, Anja Garanvölgyi ja edessä Heidi Haataja

Kirjoittajapiiri-toiminta vakiintui kuukausittaiseksi toiminnaksi. Ohjaajat tosin ovat vaihtuneet vuosien saatossa. Kuvassa ohjaajana toimii Möllärimestarikiilpailun voittanut runoilija Heidi Haataja.

Myös päivänparin mittaisia kirjoittajaseminaareja ryhdyttiin järjestämään. Kuvassa ohjaajana Paula Jakunaho.

Ensimmäinen antologia "Yhteisellä tiellä" julkaistiin vuonna 2013 Limingan Vanhanajan joulu-messutapahtumassa. Kuvassa Jaakko Savilampi haastattelee Maija Aholaa ja Anja Garanvölgyitä.

TAITEILUA JA NÄYTTELYJÄ

Välähdyksiä vuosien varrelta

Taiteilua Limingassa -tapahtuma
Anja ja Tibor Garanvölgyin kotona.
Talon isäntä Tibor ja Magdy Spanyol esittävät unkarilaisia kansanlauluja.

Magdy Spanyol innosti yleisön laulamaan ja tanssimaan unkarilaista zardasta.

Asetimme taidenäyttelyn Oulunsalon kirjastoon

Runokilpailun järjestimme 2014.
Kilpailu sai suuren suosion. Maija Ahola kukittaa kilpailun 2. tullutta oululaista Alli Lipposta. Voitto meni Turkuun Lasse Pourulle.

Kirja- ja taidemessuilla Limingassa

Liisa Eklund esittelemässä kirja- ja taidemessuilla Oulussa kynäilijät-yhdistyksen tuotantoa.

Yhdistyksemme taidenäyttelyn avajaiset Limingan kirjastossa

Yleisö tutustumassa näyttelyyn

Limingan LC Kultasirkkujen järjestämässä messutapahtumassa, Terttu Häkkinen ja Maija Ahola.

Vieno Myllylä, nuket mukana taidenäyttelyssä

Näyttelyssä esillä myös raku- ja savitöitä sekä koruja

Armoton Korona

Korona alkoi saavuttaa oman tajuntani helmikuussa. Koronaa tavattiin silloin jo Suo-messakin. Ja niin kävi, että maaliskuussa poikkeustila olikin arkipäivää. Karenssiajan alussa istuin kampaajalla, kun esikoiseni soit-teli ja kyseli: ”Missä olet ja kuinka voit? Ei kannata turhaan liikkua ja milloin käyt kaupassa ?” - Istun kampaajalla, vastasin, sillä en jaksa itseäni, jos kauankin pitää varoa. Ajattelin, että on pienempi vaara, kun heti karanteeniajan alussa toimittaa kaikki pakolliset asiat.

Huomasin yllätyksekseni, että läheiseni olivat perustaneet soittoringin. Soittivat vuoron pe-rään eri päivinä. Nuorimmainenkin oli hyvin kiinnostunut mummon voinnista. Heti alussa tytär sai minut ottamaan pneumakokkirokot-teen. Pakotti mokoma! Sanoi, että hänelläkin se on työnsä vuoksi ja lisäsi, että sinä et kestäisi keuhkokuumetta.

Seurasi myös matkustuskielto ja suuri pe-ruuntumisalto. Kaikki yhteisöllinen toiminta peruttiin. Koko yhteiskunta pysähtyi.

Aluksi tuntui tosi upealta, kun kalenteri tyhje-ni. Kerrankaan ei ollut kiirettä mihinkään. Kokouksetkin pidettiin puhelin- tai videoko-kouksina. Piti oppia uutta. Seurasi myös jul-metunkova siivousbuumi. Koskaan ei siivous ole tuntunut niin mukavalta, kuin silloin. Kaupassa käynti tuotti hankaluutta. Lähdenpä kauppaan aamuseitsemältä, sehän on vielä parasta nukkumisaikaa. Myöhästyin, mutta en surrut sitä. Menin asioille keskellä päivää ja yllätyin kylällä ja kaupassa ihmisten vähyyttä. Niin, hänen olivatkin kotona karanteenissa.

Aikaa kului, eikä loppua karanteenille ollut näkyvissä. Yhden kerran tuntui siltä, että ahdistun, vaikka joka päivä näin ihmisiä ja kävin lenkillä. Mietin, kuinka menen eteen-päin. Niinpä sitten soitin Samille Prässiin ja kysyin, voisinko tulla salille ja mihin aikaan, Hän toivotti tervetulleeksi ja kertoi sopivim-man ajan. Yllätyin, kuinka paljon salilla oli sillä kertaa 70 plus -ihmisiä. Joku oli käynyt koko karanteeniajan. Kunto, kuulemma, ei olisi muuten kestänyt. Kylvin kukansiemeniä. Yllätyin, kuinka upeita kukkia niistä kasvoi ja tosi paljon. Nyt ne parhaillaan kukkivat upeasti.

Jotain hyvääkin, on tullut opittua uudelleen, kuten sukan kutomista ja hyvin perusteellista käsienvpesua. Osa poikkeusajan suosituksista jatkuu edelleen.

Pirkko Moisander, *kuva ja teksti*

Oulun ympäristön kynäilijöiden järjestä-mä ohjelmallinen tapahtuma Ala-Kestilän Arboretumissa, joka liittyi Taiteilua Limingassa -kulttuuritapahtumaan. Yleisö ylittämässä puupuistossa romanttista, Liminkajoen ylittävää siltaa.

Liminkalainen taiteilija, silloinen Oulun konservatoriossa kitaransoittoa opiskeleva Janne Sihvo esitti kitarasooloja. Nykyisin hän opiskelee yksinlaulua Sibelius-Akate-miassa Helsingissä.

Kesävieraat

Aikuinen nainen, pieni tyttö ja poika asteli-vat kesäisenä heinäkuun päivänä rantaan päin. Naisella oli yllään väljä vaalea mekko. Olkapäällään oli pyyheliina ja uimapuku. Tytöllä ja pojalla oli jo uimapuku puettuna. Pyyheliina tytöllä huiski kädessä reippaasti. Poika meni edellä. Hän halusi nähdä, millai-nen ranta on. Onko siellä laituri? Onko vene? Onko iso kivi lähellä rantaa?

Kolmikon meno oli huolettoman oloista. Ihana ilma, hieman tuuleskeli järveltä päin. He katselivat tienvarren marjapensaita, kas-veja, keltaisia, punaisia kukkia. Vihreää ruo-hoa oli runsaasti. Vaan mikä tuo valkoinen pörröinen olento on, joka touhuaa heidän jaloissaan. On aran tuntuinen. Se haisteli nurmikkoa, juoksi edellä ja yks kaks pysähtyi. Onkohan se opetettu kulkemaan isäntäväen tahtiin, eikä saa innostua iuoksemaan kauas.

Ranta oli heille uusi. Vene oli, laituri oli, mutta iso kivi olikin vastakkaisen saaren rannalla. Ranta oli nurmikkoinen. Vene telakalla, helppo saada vesille. Ei tarvita isoja saappaita. Voi lähteä sandaalit jalassa.

Rannan saunassa olisi tilaa kuivatella uinnin jälkeen. Nyt ovi oli kiinni. Varmaankin lukossa, arveli kesävieras. Nainen katseli laiturilta veteen, oliko kiviä, oliko syvää, oliko kylmää? Tyttö kysyi, että uivatko kalat rantaan päin? Purevatkohan ne?

Nainen opasti, että kahlatkaa vyötäröön asti, sitten polskuttelette rantaan päin. Poika huusi innoissaan: täällä on ihan lämmintä vettä, hurjaa. Heidän kotinsa on kaupungissa meren rannalla, mutta avara aaltoileva meri ei houkutellut. Tämä oli tutustumisen päivä.

Laiturilta oli kiinnostavaa katseltavaa. Veden pinnalla liukui hyönteisiä. Salakat kisailivat kaislikon lähellä. Nopeasti liikkuvat lokit pyydystivät kaloja pintavedestä poikasilleen. Kesän vesilinnut touhusivat kaislikossa ja laiturinkin lähellä. Niillä oli untuvikot mukana. Töitä niillä oli nyt paljon. Niin monenlaista elämää oli. Ohi kulkevissa veneissä onkivavat olivat valmiina. Auringon kulku taivaan yli oli joka päivä erilainen. Uutta nähtävää ja koettavaa oli.

Lomapäivät viehättivät kesävieraita. Muutama sateenropinakin oli kuunneltu. Oli mukava istua verannalla ja lukea paikallisia lehtiä. Ihana olla vain.

Nikro oli lähtenyt koiramaiseen tapaansa tutustumaan pihaan ja löysi vasikkatarhan. Koirahan oli hajuista kiinnostunut. Kuono maassa se kulki. Koiralla oli virkatehtäviä-kin, joissa sen hajuaistin tarkkuus ratkaisee ongelmia.

Mikä täällä haisee, ihmetteli tyttö? Nikro oli tullut verannalle. Nikron valkeassa turkissa oli runsaasti vihreänruskeaa tahnaa. Äkkiä iso pyyheliina koiran ympärille. Koira syliin, rantaan ja veteen pyyhkeen sisällä. Ensin se haroi ympyrää, sitten rantaan päin tassut pohjaan. Tämän kokemuksen jälkeen Nikro juoksi toisten kanssa uimaan.

Lomaviikkojen jälkeen kaupunkiin palasi energisiä, iloisia kesävieraita. Reippautta oli kertynyt.

Terttu Häkkinen

***Kalajuttuja, akryyli
Terttu Häkkinen***

Riisutaan

Kun ihminen on kulkeutunut huomaamattaan vanhuuden kynnykselle, sitä huomaa monenlaista riisumista, minkä kohteeksi joutuu tahtomattaan. Aika syö ja niin sanotusti vaatii osansa, mitä milloinkin. Nuoria puetaan elämää varten suurin odotuksin ja vaatimuksinkin saman aikaisesti. No, niinhän sen kuuluu mennäkin.

En nyt puhu tässä vaatteiden pukemisesta ja riisumisesta, vaan jostain aivan muusta. Tämä maallinen kehomme, tämä näkyvä ja näkymätön minämme joutuu muutoksen tuuliin ja niinhän siinä riepottelussa aina muutama lehti varisee. Hiukset ohenee. Askel lyhenee. Jotain on riisuttu.

Oli aika, kun elämä antoi ja kantoi. Ei sitä ihmeteltyt. Otettiin avosylin vastaan asiaankuuluvana saatavana. Näin se menee. Huomattiinko edes kiittää.

Vanhuudessa, asioiden mennessä toisin päin pidetään kynsin hampain kiinni nuoruuden puetuksista kunnes ne muuttuvat muistoiksi. Niin oli silloin... ja altistuminen riisuttavaksi on tapahtunut.

Moninaista on se riisuminen. Tässä eräänä päivänä katsoin avainnippuani tarkastellen. Koettelin sen painoa kämmenelläni. Kovasti oli kutistunut ja kevenytynyt. Siis avainnippukin oli joutunut samaan käsittelyyn - riisutuksi.

Ryhdyin muistelemaan menetyksiä. Työhön liittyvät avaimet, kun työ vaihtui kotihiippailuksi. Auton avaimet liitännäisineen. Harrastustilan avaimet, kun kohde vaihtui.

Totesin, että riisuttu oli rutkasti, mutta yritetään pärjällä näillä lopuilla niin kauan, kun pärjätään.

Avainnippu ja minä.

Marjatta Peräläinen

Kirjoittaja on Oulun ympäristön kynäilijät ry:n etäjäsen Turusta.

Pilvilinna
Marjatta Peräläinen

Missä te olette

Missä te olette te metsän peikot ja menninkäiset? Maan asukit salaiset. Takkutukat ja syltysukat

Missä olette te luonnonlapset? Missä on pesänne, havumaja ja kolonne?

Sinne voinko mä vieraaksi tulla, astua majaan matalaan?

Siellä voinko mä hetken nukkua? Uinua sammalvuoteella.

Ei sinne en mä tulla voi. Tai? Hm. ehkäpä sittenkin. Sinne matkan mä aina tehdä saan. Matkan salaisen. tuntemattomaan.

Tuula Kärki

Maija Aholan
öljyvärytöt
Pupujussit
Peuran vasa
Ilves
Kettu (ylhäällä oikealla)

Mitäs me lihansyöjät

Kettu on etsimässä syötävää. Se lähtee ylittämään kivilouhikkoa. Ketun jalka lipsahtaa kivenkoloon. Kettu rätkähtää mahalleen. – Auuuu! se kiljaisee.

Harakka kuulee ketun kiljaisun ja tulee uteliaana paikalle. – Parahiksi sinulle! Mitäpä jahtaat aina niitä myyriä, se sanoo. Peipponenkin on kuullut ketun valituksen ja lennähtää paikalle. – Ethän syö minua, jos tulen katsomaan jalkaasi, se sanoo.

- En syö, kettu vakuuttaa.
- Mihin kohtaan sattuu?
- Nilkkaan.

Peippo tutkii nilkkaa. – Se on tainnut nyrjähtää sijoiltaan, se sanoo.

- Miten se sellainen korjataan? kysyy kettu.
- Siihen tarvitaan voimaa, sanoo peipponen, mutta sitähan minulla ei ole. Jospa laitan kuitenkin ensiavuksi kylmän kääreen.

Peipponen hakee nokassaan sammalia, kastelee ne puros- ja asettelee ketun nilkan ympärille. Samassa peippo huomaa harakan, joka on kaiken aikaa katsellut uteliaana männyn oksalta.

- Siinäkö sinä vain istuskelet! Mene ihmeessä hake- maan karhuemo tänne! se komentaa.

- Mitäs, jos karhu syö minut? epäilee kettu.
- Eikä syö. Karhuäidillä on hyvä sydän. Hän auttaa mielellään, peippo rauhoittelee.
Pian sieltä jo lönyttääkin karhuemo paikalle.

- Vain niin. Vai on nilkka nyrjähtänyt. Sattuuhan sitä. Panepa nyt silmät kiinni ja ajattele muita asioita, karhu- emo murahtelee rauhoittavasti. Kettua pelottaa, vaikka karhuemo näyttää tosi lempeältä.
Karhu tarttuu käpälällään ketun varpasiin ja nykäisee. Kuuluu pieni naksahdus. Luut menevät paikoilleen.

- Voi hirrrrveätä! kettu voihkaisee.
- Peipponen saa hoitaa loput, sanoo karhu ja kiirehtii takaisin poikastensa luo.
Peippo kietoo taas kylmän kääreen ketun nilkan ympärille. – Lepäile tässä iltaan asti. Yöksi voit mennä koti- luolaasi, se sanoo ja lentää pois. Harakka jää pitämään ketulle seuraa.

- Minulla on nälkä, sanoo kettu, etkö voisi tuoda jotain syötävää?
- Mitä esimerkiksi?
- Noo - - vaikka sammakoita. Niitähän sinä itsekin syöt.

Harakka tuo ketulle sammakon. Kettu hotkii sen nälkäänsä.
- Onpa tämä hyvää. Ei kuitenkaan myyrän veroista, se mumisee syödessään.
- Myyrän ja myyrän, aina sinä niistä myyristä, harak- ka marmattaa.
- Syö tai tule syödyksi. Sellainen on eläinten laki. Vai aiotko sinä ryhtyä kasvissyöjäksi? kettu kysyy.
- En missään tapauksessa! tokaisee harakka.
- Ajattele: Jos minä en syö sammakoita, nekin täyttä- vät kohta koko maailman! harakka hoksaa ilahtuneena.

Illansuussa kettu nilkuttaa pesäluolaansa.

Vieno Myllylä

Kummallinen kevät

Erikoista nousta päivään uuteen:
ei herätyksiä, ei lähtöjä,
ei vilkuilua kalenteriin, tulevaisuuteen.

Tämä päivä, kokonainen, puhtaana edessä!

Voisinhan vain töllöttää tässä,
mutta kun on liikkumaan luotu,
ihmiselle suotu raajat ja pää
ei nytkään paikoilleen jää.

Kerrankin on tilaisuus hoitaa kuntoa
videolta ohjetta jumppatuokioon,
kävelyä, talsimista aina vaan,
selitykseksi ei kelpaa ’aikaa ei oo’.

Hikivaatteet pois, kahvia tai ruokaa,
niinpä pääsee taas maalaamaan
tai savimöykkyä muokkaamaan.

Siinä se taiteen vapaus!

Puhelut, videot jopa videopuhelut
piristää päivää, näin jälkikasvua
rakkaita pääsee näkemään.

Vielä jää aikaa tuntojaan purkaa,
miettiä yhdessä, nuristaanko turhaa.

Raapaistaan tuli uuniin ja takkaan
ettei piippuun pesäänsä rakentele naakka.

Alli Kaski

Vesireitin varrella, öljy 2020
Alli Kaski

Suru

Suru on suomuja täynnä,
viipaleita harmaan harmin
Suru on sysiä syviä,
rotkoja pahoja.
Onkaloita oudon tunnon.
Sävyisiä säitä vastassa harvoin.

Suru valolta voiman varjostaa
Kiven suuren eteen vyöryttää.

Ilo itse tulee vastaan
kiven ohi kuljettaa.

Terttu Häkkinen

Kesät talvet yksikseen, öljy 2020,
Alli Kaski

Kahvittelutuokion piristäjä,
öljy 2019, Alli Kaski

Onni on syksyn kuulaus ikkunan
takana.

Maija Ahola

Onnellisuus on ihmiselon
kaikkalainen tarkoitus ja päämäärä.

Aristoteles

Kaupungin valot, akryyli
Terttu Häkkinen

Tajunnassa
virtaa

Kynät suihkivat paperilla,
pysähtelevät, lepäävät pöydällä ja
jatkatavat määrätietoisesti
rapisteluaan. Pöydän ympärillä
istuu keskittyneenä joukko
kynäilijöitä. Ei enää lapsia, ei
ihan nuoriakaan, mutta ovat
lasten lailla valmiita uusiin
seikkailuihin ja kokevat nuorten
tavoin tulevien hetkien olevan
täynnä mahdollisuuksia.

Annettu otsikko laittaa ajatukset
liikkeelle alkujumituksen jälkeen.
Katse harhailee seinille
asetelluissa tauluissa, hyppää
ikkunan taakse koivuihin ja palaa
paperille. Ajatukset karkailevat
omille teilleen. Piti pysyä idässä,
mutta huomaakin siirtyneensä
länteen, ja mitä kaikkea matkan
sivupoluilla tapahtuikaan. Ehkä
nyt on tärkeintä uskaltautua
tuohon pelottavaan ryteikköön tai
nousta avaralle paikalle
katselemaan kauas. Jospa onkin
aika kuunnella veden liplatusta,
nuotion räiskettä, huomata
leppäkertun pilkut tai merikotkan
siipien liike, keittää kunnon
kahvit ja maistaa tuoretta pullaa.
Vai onko tarpeen hypätä
iltapäiväruuhkaan puristamaan
auton rattia, seisoa kassajonossa
ja kuunnella raivoavaa lasta.

Parikymmentä minuuttia kuluu
liian nopeasti. Kirjoitelma on
yhtä keskeneräinen kuin elämä.

Jokainen lukee vuorollaan
tekstinsä. Siinä hetkessä
pysähdymme luomisen ihmeen
äärelle; sama otsikko, mutta aivan
erilaiset tarinat.

Liikuttavia, naurattavia,
tuskallisia, rakkaita ja rikkaita
muistoja ja kokemuksia
keskenämme jaettaviksi, unelmia
ja uusia ideoita unohtamatta.

Kannustusta ja innostamista,
erilaisia mielipiteitä punnittaviksi
kaikessa rauhassa.

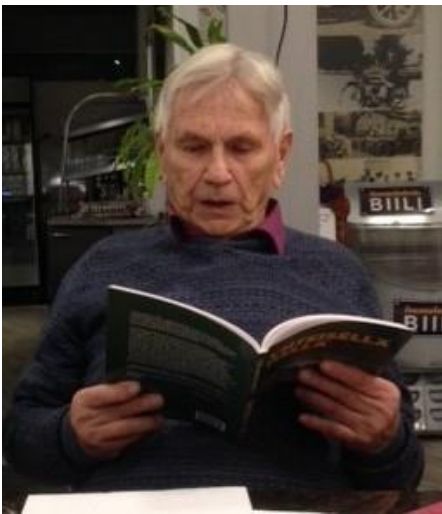
Ehkä tämän piirin jälkeen
ymmärrän taas vähän enemmän
ihmiselämää, sen korvaamatonta
arvoa, erilaisuuden rikkautta.

Saan oivaltamisen iloa, tarmoa
kulkea eteenpäin avoimin aistein,
sydämellä ja kynä kädessä.

Marja-Liisa Jääskeläinen

He elävät yhä muistoissamme

ERKKI SAIKKONEN

Ensitapaamisemme tapahtui Tyrnävän S-Marketin kassajonossa. Tokihan Erkki huomasi heti, että olen uusi tyrnäväläinen. Ystävällisesti hymyilevä mies kysyi minulta suoraan, mistä olen muuttanut Tyrnävälle. Siinä vuoroamme odottaessamme kävin pikakelauksena läpi oman elämäni. Niin teki myös Erkki.

Ei mennyt montaa viikkoa, kun olin tehnyt jo ensimmäisen lehtijutuni Karjalan pojasta, ystävällisestä, lähimmäisten iloissa ja suruissa koko sydämellään elävästä miehestä. Erkin kotona tutustuin myös vieraanvaraiseen Leilaan. Joskus mukana olivat myös heidän poikansa Pertti ja tyttäret Virva ja Sanna. Saikkosen keittiössä koin tulleen kotiin, jonka liesi on aina lämmin ja ihmiset ystävällisiä, toiset ihmiset sydäntä liikuttavalla tavalla huomioivia.

Erkin herkkyyks nousi pintaan joka kerta, kun hän puhui Karjalaan jääneestä kodistaan. Monet kyyneleet hän pyyhki poskiltaan ja monet rakaudenosoitukset hän osoitti vielä vuosikymmenten jälkeenkin lapsuusvuosiensa tärkeille ihmisille ja Karjalan kauniille kunnaille.

Erkki oli liikuttavalla tavalla ylpeä karjalaisista juuristaan. Hän oli Sortavalan poika, jonka sydämessä oli aina tilaa hädässä oleville ihmisille. Sähkömiehen työnsä kautta hän tutustui helposti uusiin ihmisiin yhtä lailla Tyrnävällä kuin Lapissa.

Aikanaan Erkistä tuli myös Tyrnävän kunnanvaltuuston jäsen. Sosiaalidemokraattisen puolueen valtuutettuna hän ajoi määrätietoisesti vähempiosasten asioita, mutta hänen sydämeensä mahtuivat myös moninaiset kulttuuriin ja taiteeseen liittyvät asiat. Erkin pitkäaikainen kirjoittajaharrastus oli yhtenä vaikuttimena siihen, että hänelle myönnettiin Tyrnävän kunnan kulttuuripalkinto.

Erkki kirjoitti ahkerasti paikallislehtien palstoille. Hänen runojaan, muisteluksiaan ja jopa kummitustarinoitaan julkaistiin vuosien mittaan todella paljon. Hänen kynästään syntyi myös näytelmiä. Luovuuttaan Erkki osoitti myös lausujana.

Mieleeni on jäänyt lähtemättömästi juhannusviikolla 2016 Temmeksen kotiseutumuseolla pidetty runo-musiikkitilaisuus. Esiintymässä oli allekirjoittanut, Erkki Saikkonen ja Marita Suomela. Musiikista piti huolen Temmeksen Korsukuoro.

Epäilimme aluksi, mahtaako juhannuksen aluspäivänä kukaan tulla iltaamme. Erkki tuumasi humoristiseen tapaansa, että jos joku tuleeekin, hän tulee varmasti Korsukuoron takia. Huolestui aiheeton. Pirtti tuli tupaten täyteen. Tunnelma oli äärimmäisen kodikas. Pitkän pirtinpöydän penkillä istuneen Erkin ilme kertoi paljon...

- Mitäs me tyrnäväläiset, kuiskasi Karjalan mies pilke silmäkulmasaan. Minua ystäväni sanat koskettivat syvästi. Yli 20 vuotta Tyrnävällä oli tehnyt minusta tyrnäväläisen, eikä tunne lähde pois, vaikka tieni minne veisi.

Erkki Saikkonen ja hänen liikuttava kertomuksensa savikoirasta auttoivat minuakin, Lapin erämaakylässä kasvaneen ihmisen kotiutumista peltojen ja pottujen pitäjään.

Rita Kumpulainen

Toimittaja

Oulun ympäristön kynäilijät ry:n perustajajäsen

ANNELI LEHTIKANGAS

Satukirjailija, Oulun ympäristön kynäilijöiden perustajajäsen Anneli Lehtikangas menehtyi pitkäaikaisen sairauden murtamana Oulunsalossa 23.2.2020. Hän oli syntynyt Nivalassa 8.2.1942 suuren perheen esikoisena.

Anneli oli koko ikänsä aktiivinen opiskelija, lukija ja kirjoittaja. Hän valmistui merkonomiksi vuonna 1962 ja jatkoi kielten opiskelua kielikursseilla Englannissa ja Saksassa. Oulun yliopistossa Anneli opiskeli taloustieteitä ja valmistui humanististen tieteiden kandidaatiksi vuonna 1980.

Työuransa Anneli Lehtikangas teki Rautaruukki Oy:n palveluksessa. Anneli puhui suomen lisäksi ruotsia, saksaa, englantia italiaa ja espanjaa. Hän kävi ulkomailla pari kertaa vuodessa.

Kirjoittamista Anneli opiskeli Oulu-opistossa, jossa minäkin häneen tutustuin. Vuosikausia menimme tunnille joka torstai oppimaan ja tapaamaan kirjoittavia ystäviämme. Yhdistystoiminta Pohjois-Pohjanmaan kirjoittajissa ja Oulun ympäristön kynäilijöissä palveli samaa asiaa, osaamisen kehittämistä ja kanssakäymistä ystävien kanssa. **Anneli oli Oulun ympäristön kynäilijöiden kunniajäsen.**

Anneli Lehtikangas julkaisi vuonna 1999 yhdessä Raimo Ritolan kanssa teoksen "Mustasta keltaiseen". Annelin tekstejä julkaistiin Oulu-opiston antologioissa yli kymmenen vuoden ajan ja vuonna 2003 kokoelmateoksessa "Sairauteni nimi on masennus".

Anneli Lehtikankaalla on yksi tytär, jonka lapset olivat Annelille erityisen rakkaita. Heille hän kertoi tarinoita Uniikkimimisestä koirastaan, jänöistä, kännyköistä ja kaikesta mukavasta, mikä kiinnosti pieniä kuulijoita. Tarinoista hän kokosi kolme satukirjaa: "Kännykkäjänö" v. 2004, "Kännykkäjänöstä Rap-idoli" v. 2008 ja "Hurlum hei kännykkäjänö ja Galyppo" v. 2010. Kaikki lapset rakastivat Annelin satuja, ja hän kävi lukemassa niitä kirjastoissa ja kouluissa.

Miehensä äkillisen kuoleman jälkeen Annelin terveys alkoi heiketä. Viimeiset vuotensa Anneli vietti hyvässä hoidossa Salonkartanon palvelukodissa.

Pirkko Mattila

Kirjailija, Anneli Lehtikankaan pitkäaikainen ystävä

Tosi ystävyys on kuin lämmin kesä,
sen huomaa vasta, kun syksy saapuu.

Oulun ympäristön kynäilijät

KIIRE KIRJOITTAJAPIIRIIN

Sovittuun
tapaamiseen

Helmikuun hämärtyvässä illassa kolme kirjoittamisen ystävää matkaa kohti sovittua tapaamista. Kasvava kuu uumoilee unetonta yötä. Auto köröttelee sopivaa vauhtia – liukas tie estää hurjastelut. Välillä syntyy jono taakse, mutta yhtäkkiä autot katoavat, haihtuvat mystisesti kuutamoiltaan.

Matka jatkuu läpi valoisan taajaman. Matkustajien päät kääntyilevät sivulta toiselle, sanat sinkoilevat. Auto suuntaa kohti pimeää pihaa. Kädet viittilöivät joka suuntaan.
Mitä tämä on? Monesko päivä helmikuuta nyt on? Kysymyksiin ei kuulu vastauksia. Hiljaisen rakennuksen ikkunat syventävät pimeyden kolmiulotteiseksi. Sitten välähtää kännykän valo.
Auto huristelee samaa reittiä takaisin. Kuu näkyy nyt selvemmin ja pellot tien molemmin puolin valmistautuvat yöhön. Jokin pitkäkorva vilahtaa ojan yli.
Matkakumppanit jäävät pois kyydistä. Lopulta auto kääntyy kotipihaansa ja jää yksin naksumaan ajolämpöä pois pakastuvaan talvi-iltaan.

Nuori perheenisä seisoskelee omalla pihallaan koiransa kanssa ihailemassa kylmää pimeyttä ja taivaalla tuikkivia tähtiä. Hän ihmettelee naapurista kuuluvia sanoja: ”Kaksi viikkoa liian aikaisin.”
Mies ei vastaa mitään – kohauttaa vain olkiaan ja astelee koira kintereillään kohti postilaatikkoa.

MARITA ISOMAA

UITOT PYHÄKOSKELLA

MARKKU NAHKURI

Kirjoittaja on yhdistyksen etäjäsen
Tanskan Kööpenhaminasta, mutta kotoisin Muhokselta.

Vesi on merkillinen elementti, liikkuessaan sen alati muuttuvat kuviot vangitsivat katseeni kuin tulen liekki, mikä pysäytti ajatusten loppumattoman virran ja jäin kuin taiottuna tuijottamaan virtaavan veden pyörteitä. Siinä hetken katseltuani pääni tyhjeni ajatuksista ja merkillinen hiljaisuus täytti mieleni. Havahduin ja minusta tuntui kuin rintani olisi pesty sisältä päin.

Kun kevättulvat muuttivat kosken pauhinan mahtavaksi jylinäksi, seisoin vesirajalla vaikka halu juosta pakoon riuhtoi pohkeissani ja aivan kuin pelkoani uhmaten kastelin varpaitani.

Myöhemmin kesällä tuli uitot ja tukit vilisivät kosken uomassa kuin pikajuna, jonka vaunuja en ehtinyt laskea. Suma, kosken väistämätön kapina, täytti kosken uoman ja sitä tarkasteltiin puolin ja toisin, kunnes uittomiehet pääsivät yhteisymmärrykseen siitä, minne dynamiittipanos oli pantava.

Yksi miehistä, Antero, otti repun latauksiin ja tulilankaa mukaansa ja lähti kohti suman sydäntä. Siellä hän työnsi latauksen niin syvälle kuin mahdollista ja kääntyi palatakseen rannalle. Matka onnistui viimeiselle tukille asti kun lataus jyrähti.

Tukkivuori sai valtavan potkun alhaalta ylöspäin. Puunsirpaleet lensivät kuin vihainen ampaisparvi. Rannalta ojennettu käsi tempaisi Anteron kuiville kun puuvuori lähti liikkeelle, aluksi kuin paksu siirappi, mutta kun padotut vedet pääsivät valloilleen niin tukit lentelivät ympäriinsä kuin lehmät keväiselle laitumelle.

Pamauksen kaiku kieri koskiuomassa ja hukkui vähitellen kohinaan. Antero seisoirannalla kasvot liidun valkeina, muu väki oli jähmettynyt paikoilleen. Uittomiesten pomo veti taskustaan Koskenkorvapullon ja ojensi sen Anterolle, nyökkäsi päätään aivan kuin merkiksi, että se pullo oli tarkoitettu hänelle. Toinen pullo ilmestyi esille kiertämään mieheltä miehelle. Hetken katseltuaan loppusuman valumista lähtivät miehet kämpille pelaamaan korttia ja pitämään vapaata loppupäivän.

Viikon kuluttua tapasin Anteron pihalla ja hän näytti uutta piippuaan. Piipun kopassa komeili kultaiset kirjaimet A K. Antero sanoi: ”Sainpa vielä kuukauven tupakitkin kaupan päälle” ja lisäsi ”siinä on leikit kaukana semmoisen suman kanssa.” Heitti repun selkäänsä ja lähti uusille uitoille.

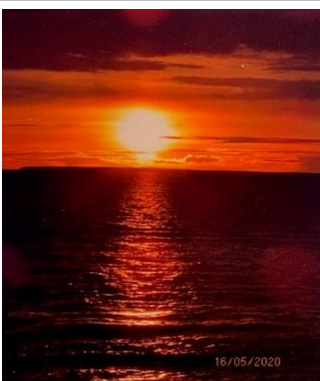
Sarjakuvia nuorilta
taiteilijoilta

Koitto Körkkö, 9v.

Sauli Ahola, 25v.

Auringonlaskuja ölyvärimaalauksin ja valokuvin

TAITEILUA JA NÄYTTELYJÄ

Taidepiireissä tekemällä oppii

Paavo Niskasaari esittelee taulujaan Muhoksen kirjastossa pitämässään taidenäyttelyssä.

Watit ja Voltit ovat energiaa! Taiteilu tarvitsee myös niitä, sanoo monitaiteellinen Paavo Niskasaari, Oulun ympäristön kynäilijöiden sihteeri -rahastonhoitaja. ”Yksin kirjoitan, yksin maalaan, harvoin ryhmissä. Mikä on osaamiseni taso? Asia pulpahtelee pinnalle. Taide vaatii sisua ja sinnikkyyttä, oman itsensä likoon laittamista.”

Energiaa

PAAVO NISKASAARI

Ensimmäisen taidenäyttelyni ripustaminen riipaisee vieläkin. Tuekseni sain vaimoni, hyvän pullan ja kahvin tarjoamiseen. Tynäväällä, helmikuussa 2007 tämä tapahtui. Näyttelystä on vieraskirjassa 269 nimeä. Varmaankin jotkut jopa nauttivat töistäni. Lisävirtaa, pikseleitä se antoi taiteilua harrastavalle. Maalaamaan oppii vain maalaamalla ja kirjoittamaan kirjoittamalla. Se on faktaa. Omakustanteisen satukirjani julkistaminen (2016) oli kirjoittamisen koetinkivi. Satukirjani on kaunis katsella, jopa sen kuvat ovat mukavansorttisia – kunniaa siitä ei ole tullut. Oppirahoja joutuu maksamaan! Fontti oli väärä, kieliopillisia virheitä paljon. Lapset ovat sisällöstä pitäneet. Olen kirjaa lukenut Tynäväen eskarilaisten neljälle ryhmälle ja mukisematta he ovat sen nielleet. Taiteen opetteluun on runsaasti mahiksia. Opettajia on joka lähtöön. Monen tie vie kansalaisopistojen taidepiireihin. Jokaiselta opettajalta oppii jotakin. Maalaustapojen ja värien käytön tarkkailu on kuin rahan panemista pankkiin. Toinen toistaan opettaa. Kirjoittajayhdistykseen on lähes kaikilla mahdollisuus osallistua. Viereisen raapustajan tekstin kuuntelu on suorastaan terapeutista. Näyttelyn oiva jälkiraati on vieraskirja. Nimirunsaus Pudasjärven Syötteen Luontokeskuksen näyttelystä on mahtava. Syys- lokakuussa 2017 pidetyn näyttelyn nimiä kertyi 546 kpl. Katselin paikkakunnat, mistä kyseiset henkilöt olivat kotoisin ja löysin 101 kunta/kaupunkinimeä jopa 10 ulkomaista nimeä. Näin taiteilun Voltteja ja Watteja kasautuu.

Taas jaksaa taiteilla, olla vain oma itsensä.

Aaveparatiisi, akryyli
Paavo Niskasaari

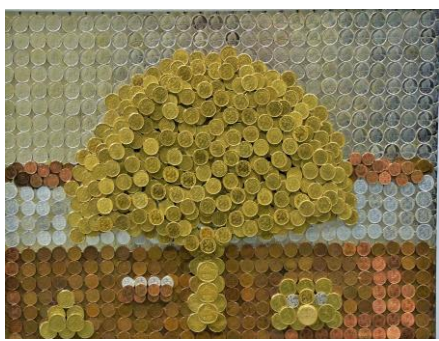
Saaga, akryyli
Paavo Niskasaari

Paavo Niskasaaren teos, lapset-installatio

Lauluyhtye Nonetti dir.mus. Tibor Garanvölgyin johdolla ja säestämänä viihdytti taidenäyttelymme avajaisyleisöä Muhoksen Koivu- ja tähti taidekeskuksessa 2019.

Rahapuu, kolikoista koottu taulu oli esillä Muhoksen näyttelyssä. Eero Mattila

Kynäilijöiden omat huvittoman hauskat tiernapojat esiintyvät pikku-joulujuhlissa Oulun Automuseolla

Kynäilijät kävivät onnittelemassa 90 vuotta täyttävää yhdistyksen perustajajäsentä, ikinuorekasta Vieno Myllylää

Löytöpaikkoja

TERTTU HÄKKINEN

Kirjastot, Taidekoulu Limingassa, näyttelyt, galleriat, kotikirjastot, luonto

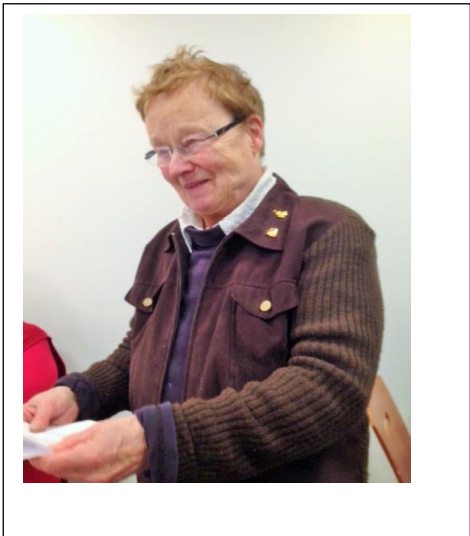
Oulun kaupungin pääkirjaston ala-aulan vitriinissä on esillä taideoppilaiden öljyvärimaalauksia. Niitä on kiinnostavaa tutkia.

Aulaan tuli nainen. Hän katseli myös näyttelyä ja alkoi kertoa: ”Aamulla puuron jälkeen menen takaisin vuoteeseen, keskityn katselemaan kattoon. Sinne muodostuu hahmoja, värejä, kuvioita. Päivällä maalaan näkemästäni taulun.”

Nainen näytti kamerastaan kuvia maalauksistaan. Puhuimme omasta taideharrastuksestamme, näyttelyistä, taulujen myynnistä, luovuuden herkkyydestä. Toisena päivänäkin oli kohtaaminen. Nainen ja koulupoika olivat ala-aulassa.

Kesän juhlaa Terttu Häkkinen

Nainen antoi pojalle kolikon. ”Sinä tykkäät heittää kolikoita toivomuslähteesseen. Mieti tämän päivän toiveesi.” Sinne molskahti.

Kerroin heille yhdistyksemme näyttelystä, joka on juuri nyt Muhoksen Koivu ja Tähti -taidekeskuksessa. Siellä on mm. Eero Mattilan taideteos, taulu, jonka kuviot on muodostettu kolikoilla. ”Se meidän pitää ihan ehdottomasti nähdä”, sanoi nainen.

Hyvä herra Parkinson!

Oletteko jo kuullut tästä sosiaalisessa mediassa leviävästä kirjoitteluhaasteesta ”Viimeinen arkki”?

Haasteessa kirjoittajan tehtävänä on valita kirjeelleen vastaanottaja ja kirjoittaa hänelle kunnioittava kirje. Lisää haastetta haasteeseen tuo se, että kirjoittajan kirjepaperilehtiössä on enää yksi arkki jäljellä ja paperikin on niin ohutta, että kirjoittaa voi ainoastaan yhdelle puolen paperia. Tämä aiheuttaa sen, että, voidakseen kertoa kirjeessään kaiken olennaisen, on tekstiä etukäteen mietittävä, kirjoittaessa tiivistettävä ja oikolukiessa huolella muokattava. Kirjoittaessaan kirjoittaja saa siis toden teolla käyttää päättään, liikuttaa ajatuksiaan eikä sormenpäidenkään liikuntaa tarvitse unohtaa. Ja onpa joidenkin elämälle ja kirjoittamiselle asetettujen rajojenkin ylittäminen sallittua, jopa pakollistakin.

Hyvä herra Parkinson! Minä päätin käyttää viimeisen paperini kirjoittamalla kirjeeni Teille. Huomaattehan, että kirjoitin ”Hyvä”?

Kirjoitin ”Hyvä” vaikka, sen tunnustan, joskus, muutama vuosi sitten, olisin ehdottomasti kirjoittanut ”Paha”.

Muistatteko hetken, kun kohtasimme ensimmäisen kerran, noin kymmenen vuotta sitten? Muistatteko, missä merkeissä me kaksi kohtasimme? Minä muistan. Kirjoittamisen ansiosta muistini toimii yhä. Tuon kohtaamisemme jälkeen erosimme yhä toisillemme tuntemattomina, emme kuitenkaan tunteettomina. Kohtaamisemme jälkeen huomasin Teidän loukanneen minua syvästi. Loukkasitte viemällä mukanne minulle niin rakkaan, tärkeän ja ainoan. Veitte mennessänne hajuaistini. Vuosien saatossa olette kohdellut minua kaltoin muutenkin ja monella tapaa, mutta tänään, tätä kirjettä kirjoittaessani, en ole katkera. Tänään tunnen Teitä kohtaan pelkkää kiitollisuutta.

Hyvä herra Parkinson, Teidän ansios-tanne olen oppinut näkemään elämäni erilaisista näkökulmista. Olen oppinut avaamaan tunteeni. Olen oppinut kuvaamaan pääni sisällä liikkuvia ajatuksia menneistä ajoista, muistoista, nykyhetkestä ja tulevaisuuden visioista. Olen ottanut kirjoittamisen ensiaskeleet ja Teiltä saamieni aiheiden ansiosta minulla on ollut paljon kirjoitettavaa. Kiitos kaikesta siitä, mitä olette elämäni tarkoituksella ja myös vahingossa tuonut.

Aurinkoisin kevätterveisin....
Heikki Sormunen

Bää, öljyväri
Maija Ahola

Metsässä, öljyväri
Maija Ahola

AHS Control

Asiakaslähtöistä Ammattirakentamista Limingasta!

Palvelemme

- Rakennuttaminen ja
- Projektinjohtourakointi
- KVR -urakointi
- Rakennusurakointi

Rakennamme

- Asunnot
- Hoivakodit
- Päiväkodit
- Toimitilat

Toteutamme hankkeita myös projektinjohtopalveluna avaimet käteen!

Myynti: Matias Ojalehto, 040 910 2901

matias.ojalehto@ahscontrol.fi

www.ahscontrol.fi Kauppakatu 2, Liminka 040 716 4415

OP Liminka

Kun luonto kurittaa

Olemme viime aikoina lujasti kiinni ilmastomuutosuskonnossa. Yleinen, yleisin puheenaihe, eli sää, on muuttunut kaikkien suuhun sopivaksi toteamukseksi. Tällaisia nämä kesät nykyään ovat...

Säiden historia on kuitenkin edes sadan vuoden sisällä hyvin moninainen. Ei tarvitse kovin kauaksi katsoa taakseen, kun erilaiset sääilmiöt toistuvat uudelleen ja uudelleen.

Säitä pitäisikin muistella hieman pidemmällä periodilla. Kun harrastaa kalastusta jäällä merillä, tulee ilmoja seurattua tietysti tarkemmin. Viime talvi oli jäätilanteeltaan hyvin erikoinen. Vain Perämeren pohjukka jäätyni ja koko muu Perämeren alue oli sulana. Jään raja oli etelässä kohta Varessäikän sataman jälkeen. Kummallista oli myös se, että Varessäikän seudulla kalaa ei juuri ollut. Minunkin oli mentävä jäälle Lumijoen Varsjakasta, joilla vesillä ahventa oli ihan normaalisti.

Talvi oli muutenkin kummallinen. Pohjoisella lunta oli Oulusta eteenpäin normaalia enemmän. Meillä vietettiin lumetonta talvea. Mutta koko talven tuuli kovaa. Myös viime kesä oli ikävän kylmä ja tuulinen. Toissakesähän oli ihanteellinen. Hellepäiviä peräti 24 meidänkin seudulla.

Kuulin tarinaa talvisodan ajalta Pyhäjoelle eksyneestä venäläisestä sotilaasta. Hän piileskeli jossain talossa. Kummallista oli se, että elettiin mustaa talvea. Lunta eikä pakkasta häävisti ollut, kun talvisotatalvea pidettiin erikoisen kovana muuten.

Suomalainen kesä onkin yleensä sellainen, että sitä odotetaan kuin kokkomikko joulua, mutta ei sitä sitten kuitenkaan kovin häävisti tule. Toissakesäin helteinen kesä on erikoinen - jospa niitä vielä tulisi niitäkin. On hyvin hankalaa uskotella yleensäkin säiden suhteen jostakin erilaisesta pysyvästä kehityksestä.

Maapallon historiaa pystytään nyt eri menetelmin selvittämään hyvinkin pitkälle. On ollut sellaisiakin vaihteita, että koko ihmispopulaatio on ollut vähällä tuhoutua. Siinä pieni määrä jäljellä olevia ihmisiä eleli meren rannalla. Ravintoa oli ainoastaan syvällä meren pohjassa. Väitetään ihmisen saaneen silloin erityisen ominaisuuden pystyä olemaan veden alla pitkiä aikoja.

On oltava kaikkiaan hyvillään siitä, että saamme elää alueella, missä on hyvin vakaat sääolot. Ympäri maailmaa ihmiset joutuvat kärsimään monista hankalista sääilmiöistä. Niiden ennustettavuus on hieman parantunut, mutta yhtä voimattomia me niiden edessä olemme.

Kun nyt odotamme kesää, toivotaan, että se olisi oikein mukava.

Matti Nikkilä

LIMINGAN APTEEKKI

Niittäjäntie 1

Puh. 08 381 147

TYRNÄVÄN APTEEKKI

Vanhatie 14

Puh. 08 545 1215

 APTEEKKI

Auttua lähelläsi.

Fenno OPTIIKKA

www.fennooptikka.fi

NÄKÖSOPPI

KAARKURI KEMPELE LIMINKA MUHOS

(08) 556 2555 (08) 515 853 (08) 382 490 (08) 533 2616

SIVU 15

Kurkistus tulevaisuuteen

ANJA GARANVÖLGYI

Ensimmäinen kymmenen vuoden periodi yhdistyksemme toiminnassa on etapissaan vuonna 2021. Kynäilijöiden monitaiteellisuus on ollut yhdistyksellemme leimaa-antava piirre. Jäsenistössämme on eri alojen harrastajia; kirjoittajia, taidemaalareita, veistäjiä, savi- ja rakutöiden tekijöitä, nukketaitelijoita, muusikoita, säveltäjiä, valokuvaajia jne. Tällä konseptilla on mahdollisuus vastata myös tulevaisuuden haasteisiin, mitä ne sitten ovatkaan. Monet meistä kynäilijöistä on tuottanut tekstejä, julkaissut jopa kirjoja. Uuden kymmenluvun kynnyksellä puhutaan jo tekstinjälkeisestä ajasta, joka päättäisi Gutenbergin painetun sanan ajan ja aloittaisi

suullisen perinteen aikakauden. Jo nyt facebookissa nähdään visuaalisia tarinankertojia. Voiko olla mahdollista, että kuva ja ääni syrjäyttäisi tulevaisuudessa tekstien kirjoittamisen ja lukemisen. Onko niin, että yliopistomaailmassa opiskelijat eivät enää halua lukea kymmen-satasi-vuisia tekstejä, vaan he kokevat, että oppiminen on helpompaa videoista, podcasteista tai Snapchat-pätkistä. Näitä miettiessä on noussut ajatus, pitäisikö monitaiteellisen yhdistyksenkin uudistua. Vaikka kaunokirjallisen tekstin tuottamisella on varmasti tulevaisuudessakin tärkeä jalansija, on huikaiseva ajatus yhdistää teksti, kuva ja ääni visuaaliseksi äänikirjaksi. Hyvää alkavaa seuraavaa kymmenvuotista taivalta Oulun ympäristön kynäilijöille!

Yhdistyksen toimintaa

- Kirjoittajapiiri kerran kuussa
- Kirjoittajaseminaari kerran vuodessa
- Taideleiri kerran vuodessa
- Taidenäyttely kerran vuodessa
- Osallistutaan Limingan taiteilua-tapahtumaan
- Osallistutaan harkinnan mukaan erilaisiin messu- ja taidetapahtumiin
- Informoidaan jäsenistöä erilaisista kirjoituskilpailuista
- Järjestetään taideretki kerran vuodessa
- Suunnitelman mukaista julkaisutoimintaa
- Yhteistyötä eri yhdistysten ja yhteisöjen kesken
- Järjestetään runo-/ kirjoituskilpailuja
- Järjestetään pikkujoulujuhla marras-joulukuussa

10-vuotisjuhlan kunniaksi
Oulun ympäristön kynäilijät ry julistaa

MININOVELLIKILPAILUN

Kilpailu on avoin yhdistyksen jäsenille sekä Pohjois-Pohjanmaalla asuville harrastajakirjoittajille.

Aihe on vapaa. Enintään 2 novellia/kirjoittaja.

Mininovellissa saa olla korkeintaan noin 1000 merkkiä ja teksti tulee kirjoittaa 1,5 rivivälillä 12 pisteen fonttikoolla.

Novellit lähetettävä **nimimerkillä** varustettuna postitse **28.2. klo 16.00** mennessä yhdistyksen sihteeri

Paavo Niskasaarelle, os. Jyväkuja 6, 91800 Tyrnävä.

Kirjoittajan nimi yhteystietoineen ilmoitettava kuoren sisällä suljettussa kuoressa. Kilpailun esiraati valitsee kilpailuun osallistuneista novelleista 10 mielestään parasta, joista päätuomari valitsee 3 palkinnoille sijoittuvaa novellia.

Kilpailun päätuomari: Tapani Tölli

Kilpailun aikataulu 1.1. – 28.2.2021.

Palkinnot: 1. palkinto 200€, 2.palkinto 100€ ja 3.palkinto 50€.

Kilpailun tulokset julkistetaan ja palkinnot jaetaan Kirjan ja ruusun päivänä 23. huhtikuuta 2021.

Novelleista kootaan mahdollisesti kokoelma.

Liity jäseneksi! Maksa 15 euron jäsenmaksu yhdistyksen tilille FI34 5233 0820 0684 90, Viitenumero 13.

Oulun ympäristön kynäilijät ry

Perustettu vuonna 2011

Kotipaikka: Liminka

Kotisivu: www.monitaiteelliset.com

Kirjoittajayhdistysten liiton jäsen

Yhdistyksen tarkoitus on toimia Oulun ympäristön kirjoittajien yhdyssiteenä, kehittää heidän sekä eri taiteenalojen harrastajien yhteisiä tavoitteita ja rohkaista jäsenistöään kehittymään harrastuksessaan.

Yhdistyksen hallitus:

puheenjohtaja Maija Ahola,
varapuheenj. Anja Garanvölgyi
jäsenet: Liisa Eklund

Terttu Häkkinen,
Tuula Kärki

varajäsenet:

Pirkko Moisander
sihteeri/rahastonhoitaja
Paavo Niskasaari

Lehtitoimikunta:

päätoimittaja/taittaja
Anja Garanvölgyi,
toimitussihteeri
Paavo Niskasaari,
jäsenet: Terttu Häkkinen
Maija Ahola

Valokuvat

yhdistyksen kuva-arkisto
Valokuvaajat:
Eero Mattila ja Pirkko Moisander